

РЕШЕНИЕ

№ 819

гр. София, 13.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ГО III ВЪЗЗИВЕН БРАЧЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на двадесет и първи март през две хиляди двадесет и
втора година в следния състав:

Председател: Любомир Луканов

Членове: Клаудия Р. Митова
Яна Ем. Владимирова

при участието на секретаря Ирина Ст. Василева
като разгледа докладваното от Любомир Луканов Въззивно гражданско дело
№ 20211100508958 по описа за 2021 година

Производството е по реда на Част втора, Дял втори, Глава двадесета от
Гражданския процесуален кодекс (ГПК).

Образувано е по въззивна жалба на ищеца Я.И. Т., срещу съдебно решение №
301569/13.12.2019 г., поправено с решение № 20108600/29.04.2021 г., постановени по
гр. дело № 13273/2019г. по описа на Софийски районен съд, III ГО, 80 с-в. Решението
от 13.12.2019г. се обжалва изцяло. Решението за поправката е влязло в сила на
27.05.2021г., като необжалвано.

Във въззивната жалба са изложени оплаквания за неправилност на решението
поради необоснованост и противоречие с материалния закон. Въззивникът твърди, че
представените пред съда доказателства оборват крайния му извод, че вложените от
ищеца средства за придобиване на имота не са негова собственост. Поддържа, че
процесният апартамент е закупен чрез възмездна сделка, удостоверена в Нотариален
акт за продажба на недвижим имот № 37, том III, рег. № 3419, дело № 386/2006 г.
Продажната му цена била заплатена чрез банков кредит, който бил погасен изцяло
през месец 05. 2013 г. със средства на ищеца, получени от продаден апартамент, който
бил негова собственост. Сочи, че въззиваемата по същото време нямала доходи, а
реализацията на такива била едва през периода м. 09.2007 г. – м. 04.2008 г.

С оглед изложеното се иска отмяна на процесното решение изцяло и
постановяване на ново, с което исковете да бъдат уважени.

В открито съдебно заседание въззивникът, редовно призован, лично и чрез
пълномощника си поддържа въззивната жалба. Не представя нови доказателства. Не
претендира разноски и не представя списък по чл. 80 от ГПК.

В срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК въззиваемата страна В. П. Т. е подала отговор на въззивната жалба, с който я оспорва, като неоснователна. Счита първоинстанционното решение за правилно. Сочи, че изводът на съда кореспондира с наличните по делото писмени доказателства. Поддържа, че същественото по делото е чии са средствата към момента на придобиване собствеността върху имота, а не с какви парични суми е погасен заемът. Поддържа, че по личната сметка на ищеца към 01.05.2006 г. е имало наличност в размер на 509.21 лв., което оборвало твърдението му за притежанието към процесния момент на 44 000 лв. Въпреки доказаната разлика в доходите на ищеца и ответницата, правилно съдът е взел предвид полаганите от последната грижи за домакинството и децата. Поради изложеното иска въззивната жалба да бъде оставяне без уважение.

В открито съдебно заседание въззиваемата страна, редовно призована, лично и чрез пълномощника си поддържа отговора на въззивната жалба. Не представя нови доказателства. Претендира разноски и представя списък по чл. 80 от ГПК.

Софийски градски съд, в настоящия си състав, като обсъди събраните по делото доказателства, становищата и доводите на страните, съгласно разпоредбата на чл. 235, ал. 2 от ГПК, намира от фактическа и правна страна следното:

Производството по гр. дело № 13273/2019 г., по описа на Софийски районен съд, III ГО, 80 състав е образувано по искова молба на ЯС. Д. Т., в която са изложени твърдения, че на 09.11.1995 г. придобил апартамент с адрес: гр. София, район Люлин, ж.к. ****, който впоследствие ремонтирал. Придобиването станало с договор, който е обективиран в Нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот № 33, том LLV, нот. дело № 20990/95 г. На 29.11.1997 г. страните сключили граждански брак, а през 1998 г. се родила дъщеря им, а през 2005 г. и синът им. Раждането на децата породило необходимостта от покупката на ново, по-голямо жилище, поради което на 17.03.2006 г. ищецът продал собственото си жилище за което е съставен Нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот № 90, том I, рег. № 1177, нот. дело № 76/2006 г. за 44 000 лв. Сумата от 33 700 лв. получил на 23.03.2006 г. чрез банков превод с платежно нареждане № VIO215/23.03.2006 г. по своя собствена сметка, а остатъка получил на ръка преди подписване на окончателния договор. На 11.04.2006 г. с Нотариален акт за покупко-продажба № 37, том III, рег. № 3419, нот. дело № 386/2006 г., съпрузите придобили недвижим имот – апартамент с адрес: гр. София, ж.к. **** (нов номер на блока 543), вх. ****. Придобиването на имота станало с кредит в размер на 30 000 лв., обезпечен с ипотека върху него, който кредит следвало да се върне на 120 вноски. Ищецът е изложил твърдения, че съпругата му не е имала доходи, освен през периода м. 09.2007 г. – м. 04.2008 г., както и че изплащането на кредита ставало от него и със средствата от продажбата на апартамента. Ищецът твърди, че по време на брака им е издържал съпругата си, осигурявал е материално обезпечаване за отглеждането и образованието на децата им.

В съответствие с изложеното е поискал да бъде установено по отношение на ответницата, че той е изключителният собственик на процесния недвижим имот – апартамент с адрес: гр. София, ж.к. **** (нов номер на блока 543), вх. **** с идентификатор 68134.4361.163.3.13, поради пълна трансформация на лично имущество в имущество съпружеска имуществена общност (СИО), като вложените лични средства били в размер на 30 000 лв., а цената на придобития имот също е в размер на 30 000 лв. При условията на евентуалност иска да бъде постановено решение, с което да бъде признат за изключителен собственик на процесния имот, вследствие на негов изключителен принос за придобиване на този имот, който принос се изразявал във влягане на средства в размер на 30 000 лева с произход трудово възнаграждение и от продажба на личен имот и в грижи за децата.

Ответницата В. П. Т. е оспорила основателността на исквете. Посочила е, че релевантно за случая е какъв е бил характера на средствата, които са вложени в придобиването, а не произходът на сумата, с която е погасен банковия кредит. Не е оспорила реализирането на по-високи доходи на съпруга в сравнение с тези, които тя е имала. Твърдяла е, че е поела основните грижи за децата – водела ги и взимала от училище, полага медицински грижи по повод техните кожни заболявания. Ищецът не полагал грижи и интерес към семейството си.

Пред първоинстанционния съд страните не са оспорили, че са били в брачно правоотношение, а и същото се потвърждава от Удостоверение № 114966/29.11.1997 г. за сключване на брак между В.П. П. и ЯС. Д. Т.. Липсва спор между страните и по отношение твърдението в исквата молба, че по време на брака са се родили децата им И.Я. Т. на 15.06.1998 г. и К.Я. Т. на 24.01.2005 г. В Нотариален акт за продажба на недвижим имот № 37, том III, рег. № 3419, нот. дело № 386/2006 г. е обективизирано, че Л.И. и Б.И. продават на В. П. Т. и ЯС. Д. Т. собствен недвижим имот: апартамент № 69, намиращ се в жилищната сграда-блок № 11-15, нов номер на блока 543, във вход В, на пети етаж, ул. 508 в ж.к. Люлин, заедно с прилежащото избено помещение № 11, заедно с 2,759 % идеални части от общите части на сградата и от правото на строеж върху мястото за сумата от 30 000 лв., която щяла да бъде изплатена на продавачите от купувачите чрез кредит, отпуснат на купувача ЯС. Д. Т. от „Обединена българска банка“ АД и сумата ще бъде получена в същата банка по сметка на продавача Б. Б. Иванова. За обезпечаване на заема е вписана ипотека в полза на банката върху имота. Съгласно приложеното Удостоверение с изх. № 7212029035/28.01.2019 г. за данъчна оценка на недвижим имот, издадено от дирекция Общински приходи, Люлин, данъчната оценка на имота е в размер на 37 806.30 лв.

От Нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот № 33, том LLV, нот. дело № 20990/95 г. е видно, че В.П. и Л.П. са продали на ЯС. Д. Т. техен апартамент № 51 с адрес: гр. София, ж.к. **** с площ 41.42 кв.м. с прилежащо избено помещение № 51 на продажна цена от 84 200 лв. Съгласно Удостоверение с изх. № 52890/2018 г. на Службата по вписванията в гр. София на 17.03.2006 г. е извършено вписване на продажбата на недвижимия имот, на 11.04.2006 г. е вписано учредяване на законна ипотека, а на 16.07.2013 г. е вписано заличаване на законна ипотека.

Според Нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот № 90, том I, рег. № 1177, нот. дело № 76/2006 г., на 17.03.2006 г. ЯС. Д. Т. е продал на Н.Р. и К.Р. апартамент № 51, намиращ се в гр. София, район Люлин, ж.к. **** за сумата от 44 000 лв., за която сума е поет ангажимент за кредит от страна на „Сосиете Женерал Експресбанк“ АД, а разликата до пълната продажна цена е посочено, че е платена в брой при подписването на предварителния договор. Приложено е и платежно нареждане от 23.03.2006 г. за превод от „Сосиете женерал Експресбанк“ АД в полза на ЯС. Д. Т. при „Обединена българска банка“ АД на сумата от 33 700 лв.

Според справка на териториална дирекция в гр. София на НАП за периода 01.01.2002 г. – 31.12.2016 г. за лицето В. П. Т. за месеците 06. 2005 г. – 12.2006 г. и 05. – 08.2007 г. не е имала осигурителен доход.

От Договор за предоставяне на кредит за закупуване на недвижим имот от 22.03.2006 г. се установява, че „Обединена българска банка“ АД е отпуснала в заем на ЯС. Д. Т. сумата в размер на 30 000 лв. с цел закупуване на процесния апартамент. Крайният срок на издължаване е 26.03.2016 г. Кредитът е обезпечен със законна ипотека върху недвижимия имот.

За доказване размера на доходите на ищеца е приета подробна месечна справка от работодателя му „ЧЕЗ разпределение България“ АД за периода м. 04.2006 г. – м.

05.2013 г., ведно със справка-данни за осигуряването за периода 01.04.2006 г. – 30.04.2016 г., издадена от ТД на НАП гр. София. Представена е молба-съгласие на кредитора „Обединена българска банка“ АД за заличаване вписването на ипотека на върху процесния недвижим имот, отбелязана в книгата за вписванията на 16.07.2013 г. Представено е и заверено копие-извадка от трудова книжка.

Пред първата съдебна инстанция са разпитани свидетелите М.Я.А. – семеен приятел на страните и св. А.В. П. – майка на ответницата. От показанията на свидетеля А. се установява, че ищецът закупил апартамент преди 2000 г., като първоначално живеел самостоятелно в него, ремонтирал го, а впоследствие заживели със съпругата му в този имот. Ищецът бил посъветван от свидетеля да изтегли кредит за да купи по-голямо жилище след раждането на двете деца на страните. Според показанията на този свидетел и двете страни били отлични родители, двамата се грижели за децата си.

От показанията на св. А. П. се установява, че ищецът бил този, който осигурявал финансирането на семейството, а по негово настояване дъщеря □ не работела, за да отгледа децата, тя ги разхождала, тя им приготвяла храната и се грижела за домакинството. Сочи пред съда, че дъщеря □ започнала работа когато малкото дете станало на около две години и работила до 2008 г., но след това ищецът не □ позволявал да работи. През 2010 г. си намерила работа, но се отказала, тъй като малкото дете се било изгубило и това много притеснило и двамата родители. Не било възможно на ищеца да води и взема децата от детска градина поради служебната му ангажираност. Децата имали здравословни проблеми и майката водела децата на лекарски прегледи. Бащата финансирал почивките на децата и съпругата му, но не ходел с тях.

Първостепенният съд е приел, че закупуването на процесния имот е станало когато между страните е съществувало валидно брачно правоотношение, което не е променяно от последващ брачен договор или избор на режим на разделност, поради което и спорния имот е СИО. Решаващият състав не установил и оборване на презумпцията по чл. 21, ал. 3 от СК. Приел е, че средствата по кредита макар и получени от един от съпрузите не принадлежат изцяло нему, а задължението за връщането им е солидарно. Извършеното само от един от съпрузите цялостно погасяване на кредита не променял установената от закона бездялова съсобственост между съпрузите. По тези съображения съдът е отхвърлил иска с правна квалификация чл. 23, ал. 1 от СК.

По отношение на евентуалния иск по чл. 21, ал. 4 от СК първостепенният съд е приел, че съвместният принос в едно семейство не се изчерпва само с осигуряване на финансови средства, но и с труд и грижи за домакинството и децата. По делото било установено, че доходите на съпругата са по-малки от тези на ищеца по време на брака им, но ответницата от своя страна отглеждала изцяло двете им деца, готвела и се грижила за домакинството. С изложените аргументи е отхвърлен и евентуалният иск.

Във въззивното производство не са събрани нови доказателства.

Въззивната жалба е подадена в срока по чл. 259, ал. 1 от ГПК, от ищцовата страна, имаща правен интерес от обжалването и е насочена срещу подлежащ на въззивно обжалване по силата на чл. 258 от ГПК валиден и допустим съдебен акт. Дължимата за въззивното производство държавна такса е внесена. Съдът приема, че въззивната жалба е редовна и допустима, поради което следва да се разгледа по същество.

Съгласно нормата на чл. 269 от ГПК, въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата, с изключение на случаите,

когато следва да приложи императивна материалноправна норма, както и когато следи служебно за интереса на някоя от страните – съгласно тълкуването в т.1 от ТР № 1/09.12.2013 г. по тълк. д. № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС. Настоящият спор не попада в двете изключения, поради което въззивният съд следва да се произнесе по правилността на решението само по наведените оплаквания в жалбата.

Първоинстанционното решение е валидно, тъй като не е постановено в нарушение на правни норми, които регламентират условията за валидност на решенията – постановено е от съд с правораздавателна власт по спора, в законен състав, в необходимата форма и с определеното съдържание.

Въззивната инстанция приема, че обжалваното решение е допустимо, тъй като са били налице положителните предпоставки и са липсвали отрицателните за предявяване на исковата молба, а съдът се е произнесъл именно по исковата молба с която е бил сезиран, поради което няма произнасяне в повече от поисканото.

Разгледана по същество, въззивната жалба е неоснователна.

Софийският градски съд, в настоящия си състав, като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивната жалба пороци на обжалвания съдебен акт намира, че фактическата обстановка по делото, установена въз основа на събраните пред първоинстанционния съд доказателства, е описана вярно и изчерпателно в обжалваното решение, поради което и на основание чл. 272 от ГПК въззивният състав препраща към мотивите на първоинстанционния съд.

Доводите на въззивника касаят необоснованост на решението и неправилно приложение на материалния закон.

Наведените доводи за неправилност на решението са изцяло неоснователни.

Предмет на разглеждане е положителен установителен иск с правна квалификация чл. 23, ал. 1 от СК. Според приложимата норма лични са вещните права, придобити по време на брака изцяло с лично имущество.

В т. 4 от Тълкувателно решение № 5 от 29.12.2014 г. по т. д. № 5/2013 г., ОСГТК на ВКС е приетото, че в случаите на придобиване на недвижим имот през време на брака с договор за покупко-продажба на името на двамата съпрузи е допустимо да се установи пълна и частична трансформация на лично имущество, на основание чл. 23, ал. 1 и ал. 2 от СК. Придобитото през време на брака, независимо на чие име, е с характера на вложените в придобиването средства. Ако те са изцяло или отчасти лични на единия съпруг, другият няма принос в придобиването - изцяло или за съответната част, макар да участва в придобивната сделка (в изложениия смисъл е и практиката на ВКС - Решение № 86 от 01.07.2015 г. по гр. д. № 896/2014 г. на ВКС, ГК, I г.о.).

За да бъде уважен предявения иск, ищецът следва да докаже следните факти: стойността, на която е придобит имотът, размерът на вложените средства, за които се твърди, че са лични и съответстват на придобивната стойност на имота и влягането на тези средства при придобиването на имота. Преценката се прави към момента на придобиването на имота и поради това е неотнормен приноса, тъй като трансформацията се основава на влягане на лични средства, т. е. такива, които са от преди брака, или по време на брака, но получени по дарение, или наследство, респективно от продажбата на имущество, което е било лично на това основание (в същия смисъл са Решение № 62 /8.05.2018 г. по гр. д. № 1840/2017 г., ГК, I г. о. и Решение № 218 от 01.02.2016 г. на ВКС по гр. д. № 1872/2016 г., ГК, I г. о.). Ирелевантен е и произходът на средства получени след придобиването на имота. В този смисъл е неоснователно възражението на въззивника, че представените пред съда

доказателства оборват крайния извод, че вложените от ищеца средства за придобиване на имота не са негова собственост. Същественият спорен въпрос по делото е какъв е произходът на средствата към момента на придобиването на имота, а не в последващ момент.

При разрешаване предмета на спора съдът следва да подложи на преценка всички събрани по делото доказателства, в които могат да се открият данни за произхода на вложените при придобиване правото на собственост средства, в тяхната съвкупност. Ако от доказателствата се установи, че към момента на осъществяване на конкретния придобивен способ единият съпруг е притежавал лични средства, от значение е за каква част от тях е доказано, че са вложени при придобиване на собствеността. Тъй като се касае за оборване на презумпция изводът не може да се основава на предположение, тъй като целта на производството е установената в чл. 21, ал. 1 от СК презумпция да бъде оборена (в този смисъл е Решение № 347 от 15.10.2012 г. по гр. д. № 1071/2011 г. на ВКС, IV г.о.).

По делото не е спорно, че към релевантния момент - 11.04.2006 г., датата на придобиване на процесния имот, страните са били в брачно правоотношение от 29.11.1997 г. до 07.03.2018 г. В съответствие обвързващата съда материална доказателствена сила на нотариалните актове по представените договори (арг. от чл. 179, ал. 1 от ГПК) въззивният съд приема извод, че на 09.11.1995 г., ищецът по силата на възмездна сделка е придобил собствеността върху недвижим имот с адрес: гр. София, ж.к. ****, ап. 51 – за което е съставен Нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот № 33, том LLV, нот. дело № 20990/95 г. Следва да се приема, че на 17.03.2006 г. този имот е продаден за сумата от 44 000 лв. – съгласно отразеното в Нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот № 90, том I, рег. № 1177, нот. дело № 76/2006 г., както и че на 11.04.2006 г. страните са придобили собствеността на недвижим имот с адрес: гр. София, район ****, вх. **** при покупна цена от 30 000 лв. – видно от Нотариален акт № 37, том III, рег. № 3419, нот. дело № 386 по описа на нотариус И.Н., с рег. № 040.

След като придобиването на спорния имот е станало чрез възмезден договор за покупко-продажба, то следва да се приеме, че транслативният ефект на сделката настъпва автоматично вследствие изразената от страните воля за сключване на договора. След като и двамата съпрузи са страни по сделката, то вещното право е придобито съвместно от двамата купувачи, т.е. вещта е СИО. Страните не спорят, че на 22.03.2006 г. ищецът е сключил с „Обединена българска банка“ АД договор за предоставяне на кредит за закупуване на недвижимия имот при размер на заема от 30 000 лв. В предмета на договора е посочено изрично, че кредитът се отпуска за финансиране на процесния недвижим имот. Следва, че платената покупна цена от 30 000 лв. е заплатена със средствата, предоставени от „Обединена българска банка“ АД по цитирания облигационен договор за предоставяне на кредит, а не със средствата, които въззивникът е получил от продажбата на имота (със сделката от 17.03.2006 г.), който е бил негова лична собственост. Гласните доказателства, събрани чрез разпита на свидетеля М. А. не оборват горния извод, тъй като не установяват пряко влагането на средствата от продажбата на личното на ищеца имущество при покупката на процесния апартамент (съдът не кредитира разказаното от свидетеля, което е научено от ищеца). Показанията на свидетеля кореспондират с писмените доказателства, че е изтеглен кредит за покупката на спорния имот, а средствата от продадения недвижим имот - негова собственост, са били за осигуряване на ликвидност. Не се установява причинно-следствена връзка между продажбата на апартамента, който е бил лична собственост на ищеца и придобиването на процесното жилище, въпреки че едната сделка следва другата в близко хронологично време.

Обратно, от съвкупната преценка на доказателства следва, че именно със средствата от договора сключен на 22.03.2006 г. с „Обединена българска банка“ АД, е придобит спорния имот. Фактическият състав на производството по чл. 23, ал. 1 от СК не акцентира върху темпоралната последователност на сделките, която би имала само косвено доказателствено значение, а върху *произхода на средствата*, които в случая са от трето лице – „Обединена българска банка“ АД. Изплащането на дължимото по кредита от въззивника-ищец поражда в негова полза облигационно вземане с основание неоснователното обогатяване, а не право на изключителна собственост върху придобития от страните имот в СИО.

По изложените съображения неоснователно е възражението във въззивната жалба за неправилно приложение на материалния закон по иска с правна квалификация чл. 23, ал. 1 от СК.

Неоснователно е възражението във въззивната жалба и по отношение на отхвърления от първата инстанция евентуален иск с правна квалификация чл. 21, ал. 4, т. 1 от СК. Съгласно цитираната норма искът за липса на съвместен принос може да се предяви от съпруг по време на брака или след неговото прекратяване. В чл. 21, ал. 3 от СК е приета презумпция, че съвместният принос се предполага до доказване на противното.

Предмет на иска е да се обори презумпцията, че при законов режим на общност съвместният принос се предполага. Т.е. ищецът следва да докаже противното на презумпцията. Легалното определение за съвместния принос определя, че той може да се изрази във влягане на средства, на труд, в грижа за децата и работа в домакинството – чл. 21, ал. 2 от СК. От граматичното и систематично тълкуване на приложимите норми следва извод, че законодателят не ограничава преценката за наличието на съвместен принос само до вложените в домакинството парични средства, но и на вложените усилия, които имат неимуществен характер, които допринасят за изграждане и поддържане на семейството. Именно в тази насока са ангажираните от ответната страна доказателства, оборващи тезата на ищеца за отсъствие на съвместен принос. Липсва спор, че по време на брака между страните са родени двете им деца - И.Я. Т. на 15.06.1998 г. и К.Я. Т. на 24.01.2005 г. От представената по делото справка от НАП, ТД София за осигуряването на В.Т. се установи, че за месеците 06. 2005 г. – 12.2006 г. и 05. – 08.2007 г. тя не е имала осигурителен доход. Това съвпада с времето на раждане и за отглеждане на второто дете на страните. От свидетелските показания на майката на ответницата, които съдът кредитира след преценка по чл. 172 от СК, като обективни и логични, се установи, че В.П. П. е гледала приоритетно децата на страните и се е грижела ежедневно за домакинството. Последното не е опровергано от доказателствата, вкл. и от показанията на св. М. А., чиито акцент е върху впечатлението, че и двамата са грижовни родители.

По делото не се спори, а и от доказателствата се установява, че доходите на въззивника са били по-големи от тези на въззиваемата, което според житейската логика означава, че той е бил по-ангажиран с трудова дейност, а съпругата му, поради доказателствата за доброто гледане на децата, е имала приоритет в грижите за домакинството и децата. Не следва да се пренебрегва и обстоятелството, че съпругата не е работила след раждането на второто дете на страните и поради желанието да обезпечава неговата ежедневна сигурност след инцидент в училище, който разтревожил и двамата родители. Поради изложеното съдът приема, че съвместният принос е съществувал към момента на придобиване на процесния имот, а жалбата на въззивника и в тази си част е неоснователна.

При постановяване на обжалваното решение първоинстанционният съд е съобразил всички ангажирани и относими към спора доказателства. Поради

съвпадането на изводите на двете съдебни инстанции, то следва, че първоинстанционното решение е правилно. Обжалваното решение, като постановено при спазване на материалния и процесуалния закон, следва да бъде изцяло потвърдено.

По разносните съдът приема следното:

Въззивникът не претендира разноски и съдът не дължи произнасяне.

Въззиваемата страна има право на разноски за адвокатско възнаграждение, каквито са своевременно поискани, като са представени и доказателства за реалното им плащане – договор за правна защита и съдействие от 08.05.2020г. и разписки от 15.05.2020г. и от 16.06.2020г. (лист 14-16 от делото). Адвокатският хонорар е договорен и заплатен. В договора е определен начина на плащане – в брой. Това вписване за направеното плащане в договора е достатъчно и има характера на разписка (съгласно приетото в т. 1 от ТР № 6/06.11.2013 г. по тълк. дело № 6/2012 г., ОСГТК на ВКС).

Неоснователно е възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение на въззиваемата страна, релевирано своевременно от представителя на въззивника. Възнаграждението за един адвокат от 1160 лева, съобразно цената на исковите е под минималния размер съгласно чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1 от 09 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения и съдът не следва да го намалява.

Така мотивиран, Софийски градски съд, Гражданско отделение, III въззивен брачен състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА съдебно решение № 301569/13.12.2019 г., поправено с решение № 20108600/29.04.2021 г., постановено по гр. дело № 13273/2019г. по описа на Софийския районен съд, III Гражданско отделение, 80 състав.

ОСЪЖДА Я.И. Т., ЕГН *****, на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК, да заплати на В. П. Т., ЕГН *****, сумата от 1160 (хиляда сто и шестдесет) лева – разноски за адвокатско възнаграждение по въззивно гр. дело № 8958/2021 г. по описа на Софийския градски съд, Гражданско отделение, III въззивен брачен състав.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния касационен съд на Република България, в едномесечен срок от връчване препис на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____